

[Kai Moltke.]

ind i overvejelserne, hvordan det i grunden ville komme til at se ud i den kommende tid. Er det slut med disse 8 milliarder DM-spekulation, som strømmede til udefra i håb om revaluering, eller får vi nye eksperimenter i lignende retning? Nu har vi de store strejkebevægelser i Italien. Vil vi nu få en gentagelse af 1964-eksperimentet, hvor italiensk kapital vil strømme alle mulige andre steder hen, til Schweiz, via Schweiz til De Forenede Stater osv.? Det er alt sammen problemer, som jeg tror hører hjemme som baggrunden for en debat om en finanslov.

Den anden hemmelighed ved tingene er den, at i Tyskland blev det jo ikke ved ophobningen af alle disse valutaeserver, som man høstede ind; der fandt jo en mærkelig vekselvirkning sted, og hvor vandrede pengene hen? Nu skal jeg ikke blive ved med at trætte folketinget med citater, men somme tider er nogle elementære kendsgerninger såmænd ikke det værste grundlag at gå ud fra.

I Le Monde's handelstillæg for den 17.-18. november i år gjorde man opmærksom på i et telegram fra USA, at ikke mindre end 284 mill. dollars i ugen frem til den 14. november var blevet brugt direkte til opkøb af amerikanske værdipapirer. Allerede tidligere havde man noteret en sum på 80 mill. dollars, og for at skildre Amerikas situation, som den er i dag — og jeg tror, man skal være forsigtig med helt at ignorere Amerikas indflydelse på de økonomiske konjunkturer — behøver jeg blot at citere en artikel med en udtalelse af direktøren for Federal Reserve Bank i New York fra den 21. november i år i forbindelse med den franske devaluering:

„Den kendsgerning, at vort handelsoverskud er blevet reduceret til omkring 1 milliard dollars, er chokerende,“ erklærede han.

„Hvis man ikke tager den eksport med i betragtning, der finansieres af regeringen, har vi et underskud på handelsbalancen løbende over hvert af de fire forudgående kvartaler. Ifølge mr. Hayes havde dollaren kun kunnet hævdes på grund af den forbavsende vækst i investeringerne fra udlandet på de amerikanske børser, som beløb sig til næsten

2 milliarder dollars i årlig rytme. Man kunne ikke regne med — tilføjede han — opretholdelsen af den nuværende situation, når man måtte regne med muligheden for en betydningsfuld baisse i kurserne på amerikanske aktier.“

Her er vi inde på et felt, hvor jeg tror man må fastslå, at alt ikke er ved det gamle, at alt ikke er ved det stabile, men at vi i temmelig omfattende målestok må regne med nye forskydninger i de mærkværdige spekulationsmanøvrer i de kapitalomplaceringer, der i international målestok har skabt almindelig usikkerhed.

Når vi går ud fra det, kan det være klogt at se på, om man nu i enhver retning er tilstrækkeligt underrettet her i folketinget, når man tager stilling til de lovforslag, som bliver fremsat i folketinget i dag. Finansministeren er i sin fremsættelsestale yderst kortfattet, hvor det drejer sig om opkøbet af obligationer, og jeg forstår så godt, at den radikale ordfører, fru Grethe Philip, her følte trang til at udbyde den side af sagen en smule. Når vi har i udsigt og gud og hvermand må regne med, at vi inden for året rimeligvis står med støtteopkøb af obligationer selv med nedadgående kurser som virkning, er det så sammen med et kasseunderskud på ca. 450 mill. kr. noget, som i og for sig er tegn, der tyder på, at regeringen har haft en særlig lykkelig hånd ved at stabilisere en varig nedsættelse af renten?

Hvis jeg havde noget ansvar i regeringspartierne, ville jeg mindst af alt fremhæve den gennemførte rentenedsættelse som et af resultaterne af regeringens finanspolitik. Det er jo meget let at skære ned på en række punkter og så lade Nationalbanken udvide kreditten med det dobbelte. Nu har vi ganske vist fået aftalen mellem bankerne og Nationalbanken om deponeringen af den ene milliard kroner til en alt for høj rente. Det kunne jo tyde på, at vi her står i en uholdbar situation, og så kunne det måske være lige så godt med det samme at se i øjnene, at det, vi faktisk står over for, er det kunstigt tilbageholdte sammenbrud af landets realkredit. Man kunne endvidere spørge, om staten ikke i stedet for at opkøbe disse masser af nye og gamle obligationer ville gøre bedre gavn i det danske samfund ved direkte investering af disse